ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ζ΄, 11-16)
7 Ὀκτωβρίου 2018

Μέσα στὰ πολλὰ θαυμαστὰ γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, κορυφαῖα θέση κατέχουν οἱ ἀναστάσεις τῶν νεκρῶν, ὅπως ἡ περίπτωση τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου, τοῦ φίλου Του Λαζάρου, τῶν νεκρῶν οἱ ὁποῖοι «ἠγέρθησαν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς» καὶ τέλος ἡ ἴδια Του ἡ ἔγερση.

Εἶναι πράγματι σημαντικὲς αὐτὲς οἱ ἀναστάσεις, ἐπειδὴ ἐκφράζουν τὴν ἐξουσία τοῦ Θεοῦ πάνω στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο. Αὐτὸς ἄλλωστε ἔχει στὰ χέρια Του τὴ ζωή μας καὶ τὴν ἐξουσία νὰ τὴν διαχειρίζεται.

Μιλώντας γιὰ τὸ γεγονὸς τοῦ θανάτου, ἔτσι καθὼς τὸ ἀντικρύζουμε στὸν υἱὸ τῆς χήρας στὴν πόλη Ναΐν, κατανοοῦμε πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα μεγάλο μυστήριο. Ὁ θάνατος εἶναι τὸ μεγάλο μυστήριο, ποὺ μᾶς φοβίζει καὶ ὅταν τὸ σκεπτόμαστε, μᾶς παγώνει, μᾶς ἀπελπίζει καὶ νεκρώνει τὴν ὕπαρξή μας.

Καὶ παρ’ὅτι καθημερινὰ ἐπαναλαμβάνουμε στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεώς μας «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν», ἐν τούτοις μοιάζουμε μ᾽ αὐτοὺς ποὺ δὲν ἐλπίζουν πιὰ σὲ τίποτε. Ποὺ νομίζουν πὼς ὅλα τελειώνουν ἐδῶ καὶ δὲν περιμένουν τίποτε μετά. Γι᾽ αὐτὸ ὑποφέρουν, χάνουν τὴ λογική τους καὶ πολλὲς φορὲς στρέφονται κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὡς τὴν αἰτία τῆς συμφορᾶς τους. Αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ ὅμως τελικὰ βεβαιώνει πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὴν πίστη τοῦ Εὐαγγελίου ἔστω κι ἂν ὀνομάζονται χριστιανοὶ ἤ κι ἂν ἰσχυρίζονται οἱ ἴδιοι πὼς πιστεύουν.

Μὲ τὸ θάνατο βέβαια εἶναι ἀνθρώπινο καὶ φυσικό νὰ λυπηθοῦμε καὶ νὰ κλάψουμε, μὰ στοὺς πιστοὺς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κυριαρχήσει ὁ πόνος καὶ νὰ παραμείνει ἡ λύπη, ἐπειδὴ οἱ νεκροί μας φεύγουν μὲν ἀπὸ κοντά μας, ἀλλὰ δὲν χάνονται. Αὐτοὶ προπορεύονται καὶ ἐμεῖς ἀκολουθοῦμε γιὰ νὰ τοὺς ξανασυναντήσουμε.

Ὁ Χριστὸς μὲ τὶς ἀναστάσεις αὐτὲς, καὶ κυρίως μὲ τὴ δική Του ἔγερση, φανερώνει πὼς δὲν ὑπάρχουν νεκροί. Γι᾽αυτὸ κάθε φορὰ ποὺ μιλάει γιὰ θάνατο, μιλάει γιὰ ὕπνο καὶ βεβαιώνει πὼς ὅσοι φεύγουν ἀπ᾽᾽ αὐτὴ τὴ ζωή, δὲν πεθαίνουν, ἀλλὰ κοιμοῦνται.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπέρλογα γεγονότα, δύσκολα τὰ ἀκούει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος καὶ

ἀκόμη πιὸ δύσκολα τὰ πιστεύει.

Μὰ ἐδῶ μιλάει ὁ ἴδιος ὁ Θεός κι ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ ἀκοῦμε, νὰ δεχόμαστε καὶ νὰ ἐμπιστεύομαστε. Ὡς χριστιανοὶ ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ πιστεύουμε ὅ,τι ἡ Ἐκκλησία διδάσκει χωρὶς νὰ κάνουμε ἐπιλογὲς κατὰ τὴν κρίση μας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κιβωτὸς τῆς πίστεως ποὺ κατέχει καὶ διαφυλάσσει ὁλόκληρη τὴν ἀποκαλυφθεῖσα ἀλήθεια.

Ὁ θάνατος λοιπόν, κατὰ τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μιὰ μετάβαση πρὸς τὴ ζωή, γι’ αὐτὸ ἀπὸ φαινομενικὸ τέλος μεταβάλλεται σὲ τελείωση ποὺ σημαίνει ὁλοκλήρωση,·ἀπὸ σιωπὴ γίνεται ζωή, ἀπὸ νέκρωση γίνεται ἀνάσταση.

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,
δὲν γίνεται στ’ ἀλήθεια νὰ περνᾶ ἀνώδυνα ἀπὸ τὴ ζωή μας ὁ θάνατος, ἀλλὰ ἄς πάψουμε νὰ πορεύομαστε μετὰ τὴν παρέμβασή του «ὥσπερ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Αὐτὴ ἡ πίστη μας θά καθορίσει καὶ τὴν ἰσορροπία μας σ’ αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ τὸ κέρδος στὴν αἰωνιότητα.

Στὴν προσπάθεια αὐτῆς τῆς στάσης μᾶς ἐνισχύει ἡ Ἐκκλησία, διότι εἶναι ἡ παρηγοριὰ καὶ τὸ ἀκλόνητο στήριγμά μας· θερμαίνει μὲ τὴ ζεστασιά της τὴν πονεμένη μας καρδιά, φωτίζει καὶ καθαρίζει τὸ νοῦ. Μέσα στὸ φωτισμὸ τῆς ψυχῆς καὶ στὴ θερμότητα τῆς καρδιᾶς γεννιέται ἡ πίστη καὶ ἡ βεβαιότητα ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὰ θάνατος, παρὰ μόνο ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος, ὁ Χριστός.